

Prológus

A hajó olyan sebesen száguldott végig a palaszürke égbolton, hogy csak a nyomában maradt, felborzolódott felhők jelezték, hogy ott járt.

– Az egy Lambda-osztályú komp! – mutogatott Thane Kyrell izgatottan az ég felé. – Hallottátok? Hallottad, Dalven?

A bátyja megvonta a vállát, és felhorkant:

– Ugyan, honnan is tudhatnád, hogyan is néz ki egy komp? Egy ilyen kis seggdugasz!

– Aki mondja! És igenis, egy Lambda-osztályú komp volt! Meg lehet mondani a hajtóművek hangjából...

– Csönd legyen, gyerekek! – szólt hátra az édesanyjuk, aki közben minden igyekezetével próbálta megakadályozni, hogy az egyre erősebb szél letépje a fejeről a sáfrányszínű kámzsát.

– Mondtam nektek, hogy a siklóval kellett volna jönnünk! Ehelyett most gyalogszerrel tartunk Valentiába, pont mint a völgylakó söpredék!

– A hangárokból tiszta örültekháza lesz! – dörmögte Oris, a férje. – Ezernyi ember, akik egyszerre próbálnak leszállni, még akkor is, ha nincs előre foglalt helyük. Nem hiszem, hogy egész nap egy nyavalyás parkolóhely miatt akarunk veszekedni! Hidd el, jobb lesz így! A fiúk is elég nagyok már, tudják velünk tartani a lépést.

A nyakigláb, tizenkét éves Dalven valóban lépést tudott tartani, s közben gögösen nézett le majd egy fejjel alacsonyabb öccsére. Azonban, ami Thane-t illette, neki épp elég volt felgyalogolni a zezugos hegyi ösvényen. Legnagyobb bánatára alacsonyabb volt, mint a legtöbb korabeli fiú, és a hirtelen megnőtt kezei és lábai, amik jelezték, hogy néhány év múlva milyen délceg

férfi lesz, inkább csak akadályozták. Vörösesszőke haja csatákosan tapadt a homlokához, és sokért nem adta volna, ha a szülei megengedik, hogy ehelyett az új csizma helyett, ami minden lépésnél szorította a lábát, a régi, kitaposott talpú, kényelmes bakancsát hozhatta volna magával.

De a tudat, hogy hamarosan megpillanthatja a birodalmi vadászgépeket, olyan boldogsággal töltötte el – igazi TIE-vadászokat fog látni, nem olyan régi konzervdobozokat, mint a V-171-esek! –, hogy akár kétszer ilyen messzire is hajlandó lett volna elgyalogolni.

– Akkor is egy Lambda-osztályú komp volt! – motyogta, remélve, hogy Dalven nem hallja.

De persze meghallotta.

A bátyja megfeszítette az izmait, és Thane lélekben már fölkészült a pofonra. A szüleik jelenlétében Dalven soha sem ütötte meg erősen, de ami késik, nem múlik, és Thane tudta, később kamatostul megkapja még a magáét.

Ez alkalommal Dalven azonban nem tett semmit. Valószínűleg őt is elkápráztatta a lehetőség, hogy közelről csodálhatja meg a Birodalom hadihajóit és vadászgépeit.

Vagy lehet, hogy egyszerűen csak zavarba jött, hogy Thane hangról fölismert egy hajót, amit ő nem.

Egyfolytában azt mondja, hogy el akar menni a Birodalmi Akadémiára – gondolta Thane –, de csak azért, mert úgy gondolja, hogy ettől majd fontos lesz! Dalven nem ismeri úgy a hajókat, mint én. Nem tanulmányozza a kézikönyveket, és nem gyakorol a vitorlázó repülővel. A bátyám sosem lesz igazi pilóta. De én igen.

– Szerintem otthon kellett volna hagyni Thane-t, a házvezető droiddal. – jegyezte meg Dalven rosszmájúan. – Túl kicsi még! Meglátjátok, egy óra múlva már megállás nélkül nyafogni fog, hogy haza akar menni!

– Nem is! – fogadkozott Thane. – Már elég idős vagyok! Nem igaz, anya?

– Hát persze, kicsikém – bólogatott Ganaire Kyrell szórakozottan. – Hát persze, hogy elég idős vagy! Hiszen te is ugyanab-

ban az esztendőben születél, mint maga a Birodalom! Ezt soha se felejtse el!

Hogy is felejthette volna el, mikor az édesanyja napjában legalább egy tucatszor emlékeztette rá? Legszívesebben meg is mondta volna neki, de egy ilyen szemtelen megjegyzésért joggal kapott volna egy jókora nyaklevest a bátyjától – vagy épp az édesapjától, aki némi fejmosással is megtoldotta volna a büntetést. Amit Thane szívesen elkerült volna, mert Oris Kyrell szavai élesek voltak, akár egy késpenge.

Máris érezte, hogy minden szem rászégeződik, és szinte csak arra várnak, hogy gyengének vagy dacosnak mutakozzon. Thane lassan megfordult, és úgy tett, mintha Valentia irányába nézne, hogy se a bátyja, se az édesapja ne lássa az arckifejezését. Nyolc esztendő elég volt hozzá, hogy megtanulja, az a legbiztonságosabb, ha egyik családtagja sem tudja, hogy mire is gondol.

Legkevésbé az édesanyjától tartott. Ő általában nem bántotta – egyszerűen csak nem vett róla tudomást.

A hideg szél utat talált a kék és arany szálakkal hímzett köntöse alá is, és Thane megborzongott. Biztosan vannak ennél melegebb világok is. Ragyogóbbak, nyüzsgőbbek, olyanok, ahol szívesen él az ember. Hitt ebben, annak ellenére, hogy még sosem látogatott el idegen bolygókra. Mert egyszerűen nem tudta elfogadni, hogy ebben a végtelen univerzumban ne legyen ennél barátságosabb hely.

A Jelucan – talán mert senki sem volt eléggé örült vagy elszánt, hogy ezen a majdnem lakhatatlan kődarabon próbáljon meg életben maradni – viszonylag későn tagozódott be a galaktikus történelembe. A telepések első hulláma közel ötszáz évvel ezelőtt érkezett, s a többség csak annyit tudott róluk, hogy egy másik világról száműzött lázadók voltak, akik egy vesztés polgárháborúban harcoltak. Thane nem ismerte a legtöbb részletet, és a szülei is csak annyit mondtak neki, hogy a régi telepések a völgyekbe költöztek, ahol mélységes nyomorban tengették napjaikat.

Az igazi civilizáció csak jóval később, alig százötven esztendővel ezelőtt érkezett meg a Jelucanra, a telepések második hullá-

mával. Ők már a hegytetőkre építkeztek, bányákat nyitottak, s megpróbálták bekapcsolni a bolygót a galaktikus gazdaság vérkeringésébe. Modern életet éltek, ellentétben a völgylakókkal, akik ősvilági nomádokként tengődtek. Természetesen ők is jelucaniak voltak, de a mogorvaságukon és elszigeteltségükön kívül nem rendelkeztek mással, csak a büszkeségükkel.

Ennek persze oka lehetett az is, hogy a völgylakók nem bocsátták meg egykönnyen az új telepéseknek, hogy nem engedték ki őket a fagyos, terméketlen völgyekből. Ha ez volt az oka, Thane nem tudta hibáztatni őket érte.

– Milyen kár, hogy a Császár maga nem lehet jelen! – sóhajtott föl az édesanyja. – Hát nem lett volna csodálatos, ha ő is eljön?

Álmodozz csak!

De Thane bölcsebb volt, semhogy ezt hangosan is megjegyezze.

Elméletileg mindenkinek szeretnie kellett Palpatine Császárt. Mindenki azt mondta, hogy ő a legbátrabb, legintelligensebb ember a Galaxisban, és ő volt az, aki végül rendet teremtett a klónháborútól megtépázott világegyetemben.

Thane igazán kíváncsi lett volna rá, hogy vajon ez mennyiben igaz.

Az azonban tény volt, hogy Palpatine erőssé tette a Birodalmat, magát pedig megtette ennek az erős Birodalomnak a fejévé.

Valójában Thane-t nem igazán érdekelte, hogy a Császár kedves ember-e vagy sem. Számára egyedül az volt a fontos, hogy a Birodalom végre eljött a Jelucanra, és magával hozta a hajóit. Mást sem akart, mint látni azokat a hajókat. Aztán később megtanulni velük repülni.

És végül elrepülni innen, és soha vissza sem jönni.

– A lábad elé nézz, Ciena, különben orra esel!

Ciena Ree azonban képtelen volt levenni a szemét a szürke égboltról. Meg mert volna rá esküdni, hogy egy Lambda-osztályú komp hajtóművét hallotta, és bármit megadott volna érte, hogy a saját szemével láthassa a hajót.

– De anyuci... biztos vagyok benne, hogy egy hajót hallottam!
– Neked mindig csak a hajókon meg a repülésen jár az eszed!
Verine, az édesanyja, felkuncogott, majd fölkapta a lányát, és a hegynek fölfelé cammogó muunyak szőrös hátára tette.

– Így, ni! Tartogasd az erődöt a parádéra!

Ciena a muunyak bolyhos szőrébe markolt, aminek szalma- és mósuszillata volt.

Otthonillata.

Ahogy fölnézett, látta a felhőket összegyűrő villanást – a bizonyítékot, hogy egy hajó száguldott el a fejük fölött. Izgatottan megborzongott, aztán megragadta a csuklójára húzott fonott bőr karkötőt.

– Láss a szememmel! – suttogta maga elé, miközben az ujjai közé szorította a szíjakat.

Most már a testvére, Wynnet is láthatja, amit ő. Ciena ketten helyett élt, és erről sosem feledkezett meg.

Nyilván az édesapja is meghallotta, s a szomorú mosolyából úgy tűnt, ő is Wynnetre gondol. Szólni ugyan egy szót sem szólt, de megsimogatta kislánya fekete haját, és a füle mögé simított egy rakoncátlan, fényes tincset.

Végül majdnem kétórányi hegymászás után elértek Valentiába. Ciena eddig még csak holofelvételeken látott igazi várost – a szülei ritkán hagyták el a szülővölgyüket, s ez volt az első alkalom, hogy a lányukat is magukkal vitték.

Ciena szemei hatalmasra kerekedtek a hegyoldal sápadt, fehér kövébe vágott tíz-tizenöt emeletes épületek láttán, amik a láthatár egyik végétől a másikig nyújtóztak.

A faragott épületek előtt jókora, festett, gyönggyel hímzett sátrak százai álltak, felettük újonnan emelt póznákon birodalmi lobogók szálltak a szélben.

Az utcákon több ember tolongott, mint amennyit Ciena élete eddigi nyolc esztendeje alatt összesen látott. Egy részük az ételes standok előtt állt sorba, egy részük pedig az emlékezetes napról készült holoszuveníreket árusító bódéknál. A nap slágere a Császár jóságosan mosolygó arcképével díszített, nyakba akasztható korong volt.

A többség azonban ugyanazokon az utakon haladt mind följebb és följebb, mint ő és a családja, s meg sem álltak a ceremónia színhelyéig.

Ciena droidokat is látott – csupa modern, ragyogó gépezetet, amik sokkal újabbnak tűntek, mint a családja ősrégi modelljeik –, de valahogy ezek és a gazdáik is mindig az ő útjukba kerültek.

És ez nagyon bosszantó volt.

– Ugye, nem fogunk elkésni? – kérdezte a kislány. – Nem akarom lekésni a hajókat!

– Nem fogunk elkésni – nyugtatta meg az édesanyja.

Egész nap ezzel csitította, és Ciena tudta, hogy nem kellene idegeskedjen, de... egyszerűen képtelen volt megülni a fenekén.

Aztán Verine Ree finoman megpaskolta a muunyak szőrös vállát, és a hatalmas állat szinte azonnal megállt.

– Tudom, hogy izgatott vagy, szívem – igazította meg az édesanyja kopott, fekete köpenyét. – Ez eddigi életed legnagyobb napja, úgyhogy nem is csodálom. De hidd el, a Birodalom akkor is itt lesz, mikor fölérünk a hegytetőre, úgyhogy szükségtelen rohannunk. Rendben?

Aztán elmosolyodott, és ettől a mosolytól Ciena úgy érezte, mintha a nap csak és kizárólag őrá sütne.

– Rendben.

Nem számít, mikor érnek föl a hegytetőre, a Birodalom ott fog várni rájuk.

És valóban így is lett. Tényleg fölértek a hegytetőre, és tényleg jó sokáig tartott. Miközben a szülei kifizették a belépődíjat, valaki gúnyosan fölnevetett a kislány mögött.

– Egy ilyen mocskos muunyakon jönnek egy birodalmi ünnepségre! – nyerítette egy újtelepes öltözéket viselő nyakigláb kamasz.

A fiú vörös köpenye leginkább egy nyílt sebre emlékeztette Cienát.

– Ez a szörnyeteg az egész helyet bebüdösíti!

Ciena érezte, hogy elpirul, de nem volt hajlandó vitába szállni az őt cukkoló kölyökkel. Helyette megveregette a muunyak oldalát, s az állat türelmesen pislogott rá.

– Később visszajövünk érted! – ígérte neki. – Úgyhogy ne szomorkodj!

Mindegy, hogy az ilyen ostobák mivel csúfolják, ő akkor sem fogja szégyellni a háziállatukat. Ciena a nagy, szőrös fenevadat és az illatát is szerette. Az ostoba újtelepesek nem értették, milyen fontos közel lenni a földhöz, amiből élnek, és az állatokhoz, amikkel dolgoznak.

Azonban most, hogy ennyi újtelepes gyűlt össze, és elnézte a gazdagon hímzett, színes ruháikat, Ciena kicsit szégyellni kezdte a saját kopott, barna öltözékét. Mindig is kedvelte ezt a ruhát, mert majdnem olyan volt a színe, mint a bőrének, és úgy érezte, hogy illik hozzá. Most először figyelt föl rá, milyen viseltes és foltozott valójában.

– Ne is hallgass rájuk! – komorodott el az édesapja. – Az ő napjuknak hamarosan leáldozik, és ezzel ők is tisztában vannak.

– Paron! – sziszegte Ciena édesanyja, és a férje karjára tette a kezét. – Ne ilyen hangosan!

A férfi most már halkabban, de ugyanolyan büszkén folytatta:

– A Birodalom tiszteli azokat, akik keményen dolgoznak! Elismeri a hűséget. Az értékrendje épp olyan, mint a miénk. Ezek az újtelepesek... ezek másra se tudnak gondolni, mint hogy a zsebüket tömjék!

Ciena ismerte ezt a kifejezést, mert gyakran hallotta az édesapjától, mikor a hegytetőkön élő újtelepesekről beszélt. Ő ugyan nem sok kivetnivalót látott abban, ha valaki pénzt akar keresni, de persze a vagyonnál sokkal fontosabb dolgok is vannak.

Mint például a becsület.

Ciena, akár a Jelucan völgyeiben élő minden telepes, azoknak a lojalistáknak a leszármazottja volt, akiket a királyság bukása után űztek el a szülőbolygójukról. Az őseik úgy döntöttek, nem hajlandóak elárulni a vezérükkel kötött szövetséget, s helyette inkább a Jelucan zord világát választották. S ezzel együtt a nyomort és a kemény munkát, amit idestova félezer éve büszkén vállaltak.

Mint minden gyermek a falujában, Ciena is úgy nőtt föl, hogy tudta, az adott szó kötelez, és a becsületnél nincs fontosabb.

Hadd parádézzanak csak az újtelepesek a hímzett ruháikban és csillogó ékszereikben! Ciena ruháját az édesanyja szőtte – a szálát a muunyak szőréből fonták –, és a bőrből készített karkötőjébe, ahogy nőtt a keze, minden évvel újabb és újabb fonatok kerültek.

Nem volt sok, amire azt mondhatta volna, hogy az övé, de mindaz, amije volt, és mindaz, amit tett, jelentéssel és értékkel bírt. A hegyen lakó újtelepesek ebből mit sem értettek.

Mintha csak olvasott volna a lánya gondolataiban, Paron Ree így folytatta:

– Most majd kibővül a lehetőségeink tárháza! Jobban fogunk élni! Ennek az előszelét már mind érezzük!

Ciena édesanyja halványan elmosolyodott, miközben felkötötte szürke kendőjét. Alig három nappal korábban ajánlottak neki munkafelügyelői pozíciót az egyik közeli bányában, pedig az ehhez hasonló állásokat az újtelepesek általában maguknak szokták megtartani. De most már a Birodalom parancsolt errefelé, és érezhető volt, hogy a dolgok kezdenek megváltozni.

– Neked is több választási lehetőséged lesz, kislányom. Többet tanulhatsz, és többre juthatsz.

Paron Ree kemény, de büszke mosollyal tekintett a lányára.

– Az Erő vigyáz ránk!

Amennyire Ciena meg tudta ítélni abból a néhány holofilm-ből, amit eddig látott, a Galaxis lakóinak többsége nem hitt az Erőnek, ennek az állítólag láthatatlan energiamezőnek a létezésében, ami a legendák szerint lehetővé tette, hogy az élőlények egyé váljanak az univerzummal. Már az is megkérdőjeleződött benne, hogy vajon a Jedi-lovagok mítosza igaz-e. A falujában élő idősebbek ugyan meséltek neki ezekről a fénykardot forgató, bátor hősökről, akik képesek voltak gondolatot olvasni, vagy az akaratukkal tárgyakat mozgatni, de... ezek csak történetek voltak.

Az Erő azonban... az Erő az valóban létezett – léteznie kellett –, hiszen mi más vezérelte volna a Birodalmat a Jelucanra, hogy jobbá tegye az életüket?

– Jelucan lakói! A mai nap valami végét s egyben valami kezdetét jelenti! – jelentette ki a rangidős birodalmi tiszt, egy bizonyos Tarkin nagymoff.

(Ciena feltételezte, hogy a Tarkin a neve, a moff pedig a rangja, de azért ebben nem volt teljesen biztos. Úgy döntött, később majd megkérdezi erről a szüleit, de csak mikor egy újtelepes sem lesz a közelben, hogy kicsúfolja tudatlanságáért.)

– Ezen a napon ér véget az elszigeteltségetek – folytatta Tarkin –, a Jelucan ezen a napon foglalja el az őt megillető helyet a Birodalomban!

Az emberek lelkes éljenzésben törtek ki, és Ciena buzgón velük együtt tapsolt. Azonban jó szeme volt a részletekhez, és nem egy olyan embert látott – főleg az idősebbek közül, akik még jól emlékeztek a klónháború előtti időkre –, akik nem csatlakoztak az ünneplő tömeghez. Csak álltak ott szótlanul, komoran, mintha nem is parádén, hanem egyenesen temetésen lettek volna. Az egyikük, egy ezüstfehér hajú, idős asszony lehajtotta a fejét, de Ciena még így is látta, hogy könnyek csorognak az arcán.

Lehet, hogy volt egy fia vagy egy lánya, aki a háborúban halt meg?
– gondolta a kislány – *Lehet, hogy ezért szomorodott el ennyire ennek a sok katonának a láttán?*

Merthogy katonából valóban akadt itt bőven. Szürke és fekete egyenruhát viselő tisztek, valamint rohamosztagosok, márványfehéren csillogó páncélban.

És a hajók! Voltak itt csillogó, fekete TIE-vadászok, gránit-szürke rohamcirkálók, s messze a fejük fölött, akár a ragyogó sarkcsillag, egy-egy villanásig még a csillagrombolók is látszóttak. Ezek állítólag akkorák voltak, mint egy nagyobb város, és Valentia akár háromszor is belefért volna bármelyikük gyomrába!

Már a gondolattól is büszkeség töltötte el a kislányt. Hiszen most már ők is részei a Birodalomnak – és nemcsak a bolygójuk, de ők maguk is! A Birodalom kormányozta az egész Galaxist, és az erő, mely betartatta a törvényeket – a birodalmi flotta –, a történelem bármely más hadseregénél nagyobb volt. Elnézte a feje fölött zárt, szabályos alakzatban repülő hajókat, és a csontja velejéig megborzongott.

Ez itt odafönt és körülöttük olyan fenséges volt, amitől a száva is elállt. Ezek a birodalmiak tudják, hogy mi a becsület és a fegyelem – azok az értékek, melyek tiszteletére őt is nevelték –, s ezeket olyan magasságokba emelték, amiről ő eddig még csak álmodni sem mert.

Elnézte az égen úszó hajókat, és azt gondolta, hogy ennél szebbet még sohasem látott.

Talán csak az lenne ennél is csodálatosabb, ha egy napon ő maga vezethetne egy ilyen!

Tarkin még mindig beszélt, s valami szeparatistákat emlegett, ami hallatán többen is elkomorodtak. Aztán a pillanat elmúlt, és ismét azzal folytatta, hogy milyen büszkék is lehetnek, hogy most már az ő világuk a Birodalom része.

Mikor az emberek ismét éljenezni kezdtek, Ciena is csatlakozott hozzájuk. A figyelmét azonban ekkor már szinte teljesen az úrhajók és a vadászgépek kötötték le.

Bárcsak közelebbről is megnézhetné őket!

Lehet, hogy az ünnepség után sort kerít rá...

Mikor a beszédeknek és az indulóknak végre vége szakadt, a Kyrell család tagjai egy állófogadásra voltak hivatalosak. Úgyhogy meghagyták Dalvennek, hogy vigyázzon az öccsére.

Abban a pillanatban, ahogy ez elhangzott, Thane máris azt kezdte számolgatni, hogy a bátyja vajon mennyi idő múlva fogja magára hagyni, hogy a barátaival lógjon.

Öt perc. Legfeljebb hat.

Ez egyszer azonban túlbecsülte a bátyját, aki nem egészen három perc múlva már köddé is vált.

Thane viszont már elég idős és talpraesett volt, hogy vigyázzon magára, és ami még ennél is fontosabb volt a számára, hogy így lehetősége nyílt szemügyre venni a nagy, központi hangárban pihenő birodalmi hajókat.

Bár a legtöbb vadászgépet már visszarendelték a csillagrombolókra vagy az egyik közeli fennsíkon épített bázisra, néhány azonban még itt várakozott. A legközelebbi egy Lambda-osztá-

lyú komp volt, épp olyan, amit Thane – ebben biztos volt – korábban látott.

Persze volt ott egy tábla, ami óva intette az embereket, hogy belépjenek a hangárba, de a felnőttek már csak olyanok, hogy azt gondolják, egy kisgyerek nem tud olvasni. Thane úgy érezte, ez egyszer még jól is jöhet, hogy az alacsony termete miatt a koránál fiatalabbnak nézik.

Szíve szerint fellopakodott volna egy hajóra, de aztán úgy döntött, az is elég lesz, ha megnézi magának, vagy ha senki sem látja, akkor meg is érinti.

Óvatosan megkerülte a szónokok emelvényét, aztán bemászott alá, mert biztosra vette, hogy így senki sem veszi majd észre.

Mikor előbújt a szemközti oldalon, és büszkén elmosolyodott, hogy milyen ravaszul sikerült átjutnia a hangáron, akkor látta csak, hogy nem ő volt az egyetlen, akinek eszébe jutott belopakodni ide.

Volt itt már néhány olyan kölyök, akit az iskolából ismert, nála pár évvel idősebb fiúk, akiket sosem kedvelt igazán. És volt itt egy kopott ruhába öltözött, vézna lány is, aki az öltözéke alapján valamelyik völgyből származhatott. A fiúk ragyogó, bíbor- és aranyszín köntöse mellett a maga egyszerű, barna öltözékében úgy festett, mint egy apró falevél, ami csak az őszi szelekre vár.

– Te meg mit keresel itt, völgylakó söpredék? – acsargott Mothar Drik, és még a szokásosnál is gonoszabban vigyorgott.

A kislány arcáról szinte azonnal eltűnt az áhítattal teli kifejezés, és a hajóról a fiúkra villant a tekintete.

– Ugyanazt, mint ti. A hajót akartam látni.

– Szerintem meg kotródj vissza a tanyára, az állatok közé – Mothar obszcén gesztussal lengette a kezét –, és lapátolj trágyát! A magadfajtának az a dolga!

A lánynak arcizma sem rezdült, de Thane látta, hogy a keze lassan ökölbe szorul.

– Ha már úgyis a trágyalapátolásról beszéltünk... mi lenne, ha veled kezdeném?!

Thane és néhány másik fiú felnevetett, de a többségüknek nem tetszett a lány stílusa.

– Hé, Thane! – kiáltott oda az egyikük. – Segítesz eltakarítani ezt a mocskot?

Hatan egy ellen. Az újtelepesek fiai így szerettek verekedni.

Oris Kyrell sok mindent megtanított a fiának. A módszerei kemények és szigorúak voltak, amik nem egyszer azt eredményezték, hogy amint az apjuk megbüntette a bátyját, Dalven szinte azonnal az öccsén vett elégtételt. Thane azt is megtanulta, hogy mindegy, kinek van igaza, a szabályokat úgyis az hozza, akinél a nádpálca van.

De azt is megtanulta az apjától, hogy gyűlölje az ilyen erőszakoskodó kölyköket.

– Persze! – biccentett Thane. – Már hogyan segítenék eltakarítani a mocskot!

Azzal teljes erejéből orrba vágta Mothart.

A nagydarab fiú orra jól hallható reccsenéssel tört el, és zavart arckifejezéssel huppant a fenekére.

Aztán Thane már rajta is volt, s addig csépelte, míg vagy hárman le nem fogták, és hátra nem csavarták a kezét. Az egyikük a könyökhajlatába szorította a nyakát, és szinte már látta az arca felé tartó öklöket, mikor a vézna kislány nekiugrott a támadóinak.

– Hagyjátok békén!

Kettő hat ellen. Még mindig nem ideális arány. A lány azonban keményen küzdött, s Thane nemkülönben. A bátyja mellett volt módja megtanulni, hogyan viselje el a fájdalmat – hiszen nem az a legény, aki adja, hanem az, aki állja.

A túlerő azonban pillanatok alatt sarokba szorította őket, és Thane, akinek már fölrepedt az ajka, látta, hogy ezúttal alaposan eltángálják majd.

Amikor...

– Mi folyik itt?

Mindannyian megdermedtek. Alig öt méterre tőlük, egy csapat tiszt és fehér páncélzatú rohamosztagos gyűrűjében Tarkin nagymoff állt.

Mothar és a cimborái egy pillanat alatt eliszkoltak, és nem maradt ott más, csak a sarokba szorított kislány és Thane.

– Szóval? – lépett közelebb Tarkin.

A férfi arca hideg volt és merev, s olyan sápadt, mintha csillogó kvarckristályból faragták volna ki.

– Az én hibám – állt elébe a lány. – A többi fiú meg akart engem verni, kivéve őt itt, aki megpróbálta megállítani őket.

– Nem volt okos húzás – csóválta meg a fejét Tarkin, miközben Thane-re pillantott. – Nem szerencsés olyan küzdelmet választani, amit az ember nem nyerhet meg. Ahogy túlerővel szemben küzdeni sem bölcs dolog. Az ilyesminek sosincs jó vége.

– Ön miatt ma mégis jó véget ért – vont a vállát Thane.

– Szóval felismerted, hogy egy még erősebb fél közeledik – bólintott Tarkin, és elmosolyodott. – Ez jó stratégiai érzékre vall. Jól csináltad!

Úgy tűnt, lassan kimásznak a pácból, bár a lány mintha nem értette volna meg.

– Tudom, hogy nem lett volna szabad idejönnöm a hangárba – mondta, és lehajtotta a fejét. – Megszegtem a szabályokat. De nem akartam bajt keverni, csak... szerettem volna látni a hajókat!

– Hát persze, hogy szeretted volna! – hajolt egy kicsit közelebb Tarkin. – Ebből arra következtek, hogy arra is kíváncsi vagy, mi van a Jelucanon túl. És mikor a többiek elfutottak, ti ketten itt maradtatok, ami arról árulkodik, hogy van bennetek kurázi. Most már csak azt szeretném tudni, elég intelligensek is vagytok-e. Miféle hajó ez itt?

– Egy Lambda-osztályú komp! – kiáltotta a két gyerek egyszerre.

Aztán összenéztek, és elvigyorodtak.

– Nagyon jó! – bólintott Tarkin, majd a komp felé intett. – Szívesen megnéznétek belülről is?

A két gyerek elképedve figyelte, ahogy a rohamosztagosok leeresztik a hajó rámpáját, és bekísérik őket a komp belsejébe, ahol minden fekete volt és csillogó, s mindent száz meg száz kapcsoló fénye világított meg. Még a pilótafülkébe is beengedték őket, ahol kipróbálhatták, milyen érzés a navigátor és a pilóta székében ülni. Tarkin úgy állt mögöttük, mint aki karót nyelt, s

csizmája versenyt ragyogott a makulátlanra csiszolt fémfelületekkel.

– Meg tudnátok mutatni nekem, hol van a magasságszabályzó? – kérdezte, majd, ahogy a gyerekek habozás nélkül rámutattak, elégedetten bólintott. – Kiváló! És a dokkoló rendszer? Igen... valóban az! Mindketten nagyon értelmesek vagytok. Hogy hívnak benneteket?

– Én Thane Kyrell vagyok.

A fiú biztosra vette, hogy Tarkin nagymoff fel fogja ismerni a családnevét, elvégre a szülei egyfolytában azt bizonygatták, hogy milyen jó kapcsolatot ápolnak a birodalmi hatóságokkal. Tarkinon azonban nyoma sem látszott a felismerésnek.

– Én Ciena Ree vagyok, uram – mondta a lány.

Uram. Thane legszívesebben tőből harapta volna le a nyelvét, hogy ő nem szólította uramnak Tarkint.

– Szeretnék a Császárt szolgálni, és egy napon ilyen hajóval repülni? – kérdezte a nagymoff. – És akkor te Kyrell kapitány lehetnél, te pedig Ree kapitány. Ez hogy tetszene?

– Az csodálatos lenne! – düllesztette ki a mellét büszkén Thane. – Uram...

Tarkin elnevette magát, és az egyik fiatalabb tiszthez fordult.

– Látja, Piett? Sosem szabad haboznunk ostort használni, ha szükséges, de az is előfordulhat, hogy a meggyőzés és a rábeszélés célravezetőbb. Sőt van, hogy még hatékonyabb is!

Thane nem tudta, hogy ez mit jelent, de nem is igazán érdekelte. Csak azt tudta, hogy annál csodálatosabb életet el sem tudna képzelni, mint hogy a Birodalmi Hadiflottában szolgáljon. És elég volt Cienára pillantania, hogy lássa, a lány ugyanígy érez.

– Addig még nagyon sokat kell tanulnunk – suttogta a lány.

– És a repülést is sokat kell gyakorolnunk! – bólintott Thane.

– Nálunk nincs sikló, amivel gyakorolhatnék – mondta szomorúan Ciena –, és az egyetlen szimulátorunk is ócska, régi vacak.

A völgyben ötven emberből egynek, ha volt valamilyen hajója, repülőszimulátora pedig még annyinak sem.

Thane egy pillanatra elszontyolodott, aztán hirtelen fölragyogott a szeme.

- Mi lenne, ha eljönnél hozzánk, és nálunk gyakorolnál?
- Tényleg? – kérdezte Ciena hitetlenkedve.
- Persze! Egy csomó manővert úgyis csak másodpilótával lehet kivitelezni.

Thane biztos volt benne, hogy ezekben is remekelnie kell, ha egy napon be szeretne jutni a Birodalmi Hadiflottába. Ahogy abban is, hogy a kettőjük közti különbségek ellenére ő és Ciena Ree igazán jó barátok lesznek.

Első fejezet

Öt év múlva

Harminc perc volt még vissza a repülőgyakorlatig, ami akkor is kevés lett volna, hogy odaérjen, ha most azonnal indul. És Ciena nem indulhatott most rögtön, mert itt kellett ülnie ezen a hülye padon...

Nem – gondolta. – Nem hülye. Megkérdőjelezték a Nierre család becsületét, így most minden barátira szükségük van. Még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy lekésem a repülőgyakorlatról.

De azért csak szívesebben repülnék.

Egy durva faragású gránitpad állt a Nierre család apró, kupolás háza előtt, a pad mellett pedig a többi völgylakó család – köztük a Ree família – lobogója. Mindenkié, aki hajlandó volt kiállni a Nierre-ek mellett ezen a sötét órán.

A tradíció évszázadokra nyúlt vissza – még arra az időre, amikor az első telepések a Jelucanra érkeztek –, ám még mindig volt jelentősége. Minden lojális család egy tagja itt marad a Nierre házban, hogy támogassa a családot, míg a rájuk vetülő gyanú árnyéka el nem oszlott.

A legtöbb völgylakó család zászlója itt volt – de nem az összesség. Voltak, akik úgy vélték, hogy a Nierre család feje visszaélt a ráruházott hatalommal és a birodalmi kommunikációs tisztviselői pozíciójával. Azt suttogták, minden privát üzenetről és titkos találkozásról beszámolt a birodalmiaknak, ami nem volt mindenki ínyére. Ciena szülei azonban úgy gondolták, hogy senkinek sem lehetnek olyan komoly titkai, amiről a Birodalomnak nem

szabad tudnia, így azok, akik a Nierre családot gyanúsítják, becsutelen emberek.

A Nierre család azonban mégis gyanúba keveredett, és most el kellett viselni a rá nehezedő nyomást.

Pedig ez a família egészen az első telepesekekig tudta visszavezetni a vérvonalát. Szinte mindannyian tejfehér bőrűek és aranyhajúak voltak, bár az elmúlt századévek során annyira felhígult a vérük, hogy mostanra szinte betegesen fakónak tñntek.

De hiába voltak egy ősi család sarjai, ha sikerül rájuk bizonyítaniuk a hatalommal és pozícióval való visszaélést, az azt jelenti, hogy a birodalmi kormányzó új ellenőrt nevez ki, és a Nierre családot örökre megbélyegzi a szégyen.

A szükség óráján összegyűltek hát a barátok, hogy lélekben, s ha kell, tevőlegesen támogassák a rászorulókat.

Fordított helyzetben én is örülnék, ha a barátaim mellettem állnának – gondolta Ciena. – *De még sokkal boldogabb lennék, ha a szüleim gyorsan felváltanának a nagy segítségnyújtásban! Merthogy már egy órája itt kellene lenniük!*

Egyfolytában a láthatárt fürkészte, mintha attól hamarabb ideérne a vénséges vén V-171-es. Innen, föntről az egész völgyet be lehetett látni, egészen a majdnem ezer méterrel alább kanyargó, ezüstösen csillogó víztükörig. Bármerre is pillantott, mindenhol hófödte hegycsúcsokat látott, amik fehér karmokként kaptak a gránitszürke égbolt felé.

Bár a szél hűvös volt, súlyos, sötétkék köpenyében ebből alig-alig érzett valamit, s a vastag holmi arra is tökéletesen alkalmas volt, hogy elleplezze a tradicionális ruhadarabok helyett viselt repülős öltözéket, amit még tavaly vett egy ócskástól.

Aztán végre meghallotta a felhőjáró hajtóműveinek morajlását. Ezt a hegyvidéken ideális típust alig öt évvel ezelőtt honosították meg a birodalmiak a Jelucanon, és Ciena már nem is értette, hogy boldogulhattak annak idején ezek nélkül a praktikus szállítógépek nélkül. Persze, még mindig imádta a jó öreg muanyagot, bár az állat minden évvel egyre csak lassabb lett.

Mikor a felhőjáró végre leereszkedett, legszívesebben fölpatant volna örömeiben.

Na végre!

A hagyományok azonban megkötötték a kezét, s így rezzenéstelen arccal várt, míg az édesapja ki nem szállt a gépből, és oda nem sétált hozzá.

Látta, hogy az apja egyedül érkezett.

– Hol van anya? – emelkedett föl a padról Ciena.

– Megint bent kellett maradnia túlórázni – csóválta meg a fejét az édesapja. – Persze tudtuk, hogy ez a bányafelügyelői állás sok plusz munkát jelent majd, és nagyon büszke is vagyok rá, de... azért nagyon hiányzik.

– Nekem is! – bólintott Ciena.

És így is gondolta, bár a szemét egy pillanatra sem vette le a felhőjáróról. Mert ha kölcsönkapná, és nagyon sietne, akkor talán még időben odaérhetne a hangárhoz...

Az édesapja úgy olvasott a mozdulataiban, akár egy nyitott könyvben, s az ajkai keskeny vonallá préselődtek.

– Ma is repülni mész?

– Apa, kérlek! Muszáj gyakorolnom! Másként hogy juthatnék be a Birodalmi Akadémiára?

– A gyakorlás hasznos és fontos – bólintott az apja. – Az édesanyádat és engem semmi sem tenne büszkébbé, mint hogy birodalmi repülős tiszt legyél belőled, de...

Paron Ree elhallgatott. Ciena nagyot nyelt, s már tudta, mi következik.

– Csak tudod... jobban örülnénk, ha több időt töltenél Valentiában az új szimulátorokkal, és kevesebbet azzal a fiúval.

– Thane a barátom! – nyomta meg az utolsó szót a lány.

– Nem okos dolog bármit is elfogadni egy újtelepeستől! Ha boldogulunk, azt a saját erőnkől érzük el, és nem az ő adományaik révén!

Ez volt az a pont, amikor Ciena általában kijött a sodrából és dühöngeni kezdett. Azonban tudta, hogy ezt ma nem teheti, mert akkor biztosan nem kapja kölcsön a felhőjárót.

Nagy levegőt vett hát, s csak aztán folytatta:

– Én épp annyit segíték Thane-nek, mint amennyit ő nekem. Együtt dolgozunk, így egyikünk sem tartozik semmivel a másinak! És ő ezt ugyanolyan jól tudja, mint én.

– Az ő fajtájának elég rövid az emlékezete – mondta komoran az apja. – De te menj csak, ha akarsz! Vidd a felhőjárót, én majd muunyakháton megyek vissza! Édesanyád és én majd csak estére érünk haza, amikor is te már remélhetőleg végeztél a házi feladattal, és pincétől a padlásig kitakarítottad a házat.

– Igen, uram! – vigyorgott szélesen Ciena.

Végül is mégiscsak szép nap lesz ez a mai! Hiszen repülni fog!

– Aztán jobb pilóta legyél ám, mint az a Kyrell fiú! – mondta az édesapja, aztán lesimította a köpenyét. – Ha csak egyetlen jelucani kadétot vesznek föl az Akadémiára, azt akarom, hogy az te legyél!

– Ugyan! – nevetett föl Ciena. – Mindketten megyünk! A Birodalmi Hadiflotta úgysem boldogulna nélkülünk!

Ezen még az édesapja is elmosolyodott.

Thane azon morfondírozott, hogyan tudná megpiszkálni a nagy CZ-I oktatódroid biztonsági reteszét, hogy felül tudja írni a gépezet eddigi parancsait.

És végre elmehessen itthonról.

Egyébként is, ki a csudát érdekelnek az ostoba matekfeladatok?!

– Nem figyel eléggé, fiatalúr! – mondta CZ-I. – Ez a koncentrációsint nem elégséges az optimális teljesítmény eléréséhez.

– De el fogok késni a repülésóráról! – fintorgott Thane.

– A tantárgyi követelmények csak elégséges gyakorlással teljesíthetőek! – magyarázta a droid. – A szükséges matematikai ismeretek híján nem nyerhet felvételt a Birodalmi Akadémiára. Márpedig a szülei szíve biztosan megszakadna, ha a fiatalúr nem lépne a bátyja nyomdokaiba!

Thane néha úgy érezte, hogy a CZ-I-es jóval ravaszabb és aljasabb, mint amilyennek egy droidnak szabadna lennie. Hi-